

1965 Pastoor Grubben en het kerkuurwerk

Het was in de week na Meijel-kermis 1965.

Ik had nauwelijks een maand eerder kennis gemaakt met het peeldorp, waar ik op de Mulo les mocht gaan geven.

Of ik een gesprek wilde hebben met mijnheer pastoor?

Het was eigenlijk geen vraag van directeur Wim Crijns, want weigeren of vragen hoorden er toen nog niet bij.

Donderdagmiddag liep ik de kerk binnen.

Mijnheer pastoor was er, Jozef Grubben, in 1955 naar Meijel gekomen en bisschoppelijk commissaris voor ons schoolbestuur.

In januari 1955 wandelde pastoor Grubben Meijel binnen, in het midden met de hoed in de hand.

“Ook na de lagere school moeten de leerlingen godsdienstles krijgen”, begon hij.

Al snel begreep ik, dat hij of de kapelaan die godsdienstlessen niet konden verzorgen en dat collega Wim Driessens het alleen niet af kon.

“Jij hebt op het seminarie gezeten en je hebt de godsdienstdiploma’s A, B en C, dus dat kun je wel en als je vast zit kom je maar eens langs.”

Eigenlijk zat ons gesprek er toen al op, maar pastoor, in de kerk zonder sigaar, wandelde voor me uit door het tien jaar oude gebouw.

“Prachtig, die lijnen tegen het plafond. Maar toen ik hier kwam, was de kerk nog niet af. Ik heb de pilaren nog willen slopen, want je kunt van voren maar de helft van de mensen in de kerk zien zitten. Dat is niet goed.”

Ik zag dat hij het meende, hij vond de kerk prachtig, maar die mergelstenen dikke pilaren, nee, dat was zijn keuze niet.

Aan die ontmoeting moest ik denken, toen ik een dezer dagen een briefje onder ogen kreeg. Het was de toespraak van een van de comitéleden, op zondag 3 januari 1965 uitgesproken tijdens alle heilige missen.

Jozef Gerard Hubert Grubben

Geboren in Maasbree op 14 januari 1898

Priester gewijd te Roermond op 28 maart 1925

Kapelaan in Elso (1925-1927) en Maastricht (1927-1947)

Pastoor in Gronsveld (1947-1955) en Meijel (1955-1971)

Overleden in Tegelen/Meijel op 27 mei 1990

Ja, er was naar goed Meijels gebruik een feestcomité opgericht met daarin natuurlijk de burgemeester, de leden van het kerkbestuur, het hoofd van de school en vertegenwoordigers van boerenstand, boerinnenbond, jeugdraad, middenstand, katholieke arbeidersvrouwen en arbeidersmannen.

Op 28 maart 1965 zou het immers veertig jaar geleden zijn dat de zeereerwaarde heer pastoor Grubben priester was gewijd. Daar hoorde een feest en een cadeau bij ofwel ‘*vanzelfsprekend willen wij deze dag niet ongemerkt voorbij laten gaan*’.

Er was één probleem, mijnheer pastoor wilde geen cadeau voor zichzelf! Als er dan toch een feest moest komen, dan liever iets met de mooie kerk als uitgangspunt, vond hij. Het comité bedacht allerlei, een nieuw orgel, een Calvarieberg op het kerkhof, een nieuw uurwerk.

De keuze was eigenlijk snel gemaakt. Er moest een moderne nieuwe moederklok met moderne aandrijvingen komen. In 1955 was vanwege de zuinigheid het bestaande uurwerk uit 1947 van de noodkerk overgebracht naar de nieuwe kerk. Voortdurend problemen, te duur aan reparatiekosten. Dat kon nu ineens opgelost worden.

De wereldberoemde Nederlandse klokkengieterij en fabriek van torenuurwerken Eijs-

bouts uit Asten bracht een ruim beschreven offerte uit. Er was maar een foutje, de offerte werd gestuurd naar de aanstaande feesteling en naar de deken, niet naar het comité. Kniesoor die daar op let.

In de sacristie zou een moederklok geplaatst worden in een fraaie eikenhouten kast met een motorijzerwerk centraal tussen de cijferringen en een motorslagwerk.

Vanuit die moederklok zouden de hele uren voluit geslagen worden, de halve uren met een slag en het angelusklokje ook heel precies. Dat was het modernste en beste dat er op dit gebied was. O ja, de wijzers van de torenklok moesten een nieuwe verguldlaag en nieuwe lampjes krijgen voor verlichting, want daar haperde ook een en ander.

Ineens zou het Meijelse uurwerk bij de tijd zijn. 'Quasimodo automatisch' heette dat.

De huidige moederklok tussen Sint Jozef en een prachtige koperen klok

Dat cadeau konden de Meijelse parochianen samen best opbrengen, klonk het op de derde januari vanaf de preekstoel.

Het ging om een bedrag van 4.755 gulden inclusief feestelijkheden en er waren toch 740 gezinnen in de parochie. *'Dan mogen wij het wel aan Uw rekenkunst overlaten hoeveel wij ongeveer van elk gezin verwachten'*, aldus het geachte comitélid. De mensen gingen met een enveloppe in de hand naar huis, deden daar hun bijdrage in en de comitéleden haalden op maandag 4 en dinsdag 5 januari de gelden voor het geschenk aan pastoor en kerk bij elkaar.

Het lukte bijna, nog wat oude banken verkopen en op 6 januari 1965 kon de firma Eijsbouts aan de slag om alles te leveren voor 3.955 gulden.

Van de overige gelden vierden de parochianen op zondag 28 maart 1965 een feestje, na een geweldige eucharistieviering die op uitdrukkelijk verzoek van de pastoor in het Nederlands gedaan werd. Hij was er wel bij in het patronaat, toen alle verenigingen en mensen hem kwamen feliciteren, maar pastoor Grubben genoot er niet van, de griep had hem te erg te pakken.

Henk Willems

